

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (második tanács)

2004. december 13.*

A T-8/03. sz. ügyben,

az **El Corte Inglés SA** (székhelye: Madrid [Spanyolország], képviseli: J. Rivas Zurdo ügyvéd)

felperesnek

a **Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)** (képviselek: P. Bullock és O. Montalto, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

a másik fél az OHIM fellebbezési tanácsa előtti eljárásban, beavatkozó az Elsőfokú Bíróság előtt:

az **Emilio Pucci Srl** (székhelye: Firenze [Olaszország], képviselik: P. L. Roncaglia, G. Lazzeretti és M. Boletto ügyvédek),

* Az eljárás nyelve: olasz.

az OHIM negyedik fellebbezési tanácsának az EMIDIO TUCCI nemzeti ábrás védjegyek jogosultjának az EMILIO PUCCI ábrás védjegy lajstromozása elleni felszólalása kapcsán 2002. október 3-án hozott határozata (R 700/2000-4. és R 746/2000-4. sz. egyesített ügyek) ellen benyújtott keresete tárgyában,

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA
(második tanács),

tagjai: J. Pirrung elnök, A. W. H. Meij és N. J. Forwood bírák,

hivatalvezető: M. J. Palacio González főtanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2004. június 9-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

Az ügy előzményei

1996. április 1-jén a beavatkozó a közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK módosított tanácsi rendelet (HL 1994. L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 92. o.) alapján közösségi védjegybejelentést tett a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalnál (védjegyek és formatervezési minták) (a továbbiakban: OHIM).

- 2 A lajstromoztatni kívánt védjegy az EMILIO PUCCI ábrás megjelölés volt, az alábbiak szerint:

- 3 A bejelentést a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 3., 18., 24. és 25. osztályba tartozó árukkal kapcsolatban tették, az alábbi leírással:

- 3. osztály: „Fehéritőkészítmények és egyéb, mosásra szolgáló anyagok; tisztító-, fényesítő-, súroló- és csiszolószerek; szappanok; illatszerek, illóolajok, kozmetikai cikkek, hajmosó szerek; fogkrémek”;

- 18. osztály: „Bőr és bőrutánzatok, ezen anyagokból készült olyan termékek, amelyek nem tartoznak más osztályokba; állatbőrök és irhák; utazótáskák és bőröndök; esernyők, napernyők és sétatálcák; ostorok, hámok, nyergek és lószerszámok”;

- 24. osztály: „Textíliák és textilárúk, amelyek nem tartoznak más osztályokba; ágyneműk”;

- 25. osztály: „Ruházati cikkek, cipők, kalapárúk”.

- 4 A bejelentést a *Közösségi Védjegyértesítő* 1998. április 6-i, 28/1998. számában hirdették meg.
- 5 1998. július 3-án a felperes a 40/94 rendelet 42. cikke alapján felszólalt a bejelentett védjegy lajstromozásával szemben valamennyi, a védjegybejelentésben megjelölt áru vonatkozásában.
- 6 A felperes felszólalása alátámasztására egyrészt a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja szerinti összetéveszthetőségre hivatkozott olyan különféle nemzeti védjegyekkel, amelyeknek ő a jogosultja, különösen két olyan védjeggyel, amelyek az EMIDIO TUCCI ábrás megjelölésből állnak az alábbiak szerint:

E két védjegy Spanyolországban a következő számon került lajstromozásra:

- 1908876. számú védjegy, 1994. december 5-én a 3. osztályba tartozó áruk vonatkozásában („fehérítőkészítmények és egyéb, mosásra szolgáló anyagok; tisztító-, fényesítő-, súroló- és csiszolószerek; szappanok; illatszerek, illóolajok, kozmetikai cikkek, hajmosó szerek; fogkrémek”);
- 855782. számú védjegy, 1984. május 30-án a 25. osztályba tartozó áruk vonatkozásában („ruházati cikkek, cipők, kalapárúk”).

- 7 A felperes másrésztől úgy vélte, hogy az említett védjegyek Spanyolországban jó hírnévnek örvendenek, és a bejelentett védjegy a 40/94 rendelet 8. cikke (5) bekezdése értelmében sérti vagy tisztességtelenül kihasználja e védjegyek megkülönböztető képességét vagy jó hírnevét.
- 8 2000. április 20-i határozatában az OHIM felszólalási osztálya a fenti 6. pontban meghatározott két spanyol védjegyet figyelem előtt tartva:
- részlegesen helyt adott a felszólalásnak, és következésképpen elutasította a bejelentett védjegy lajstromozását valamennyi, a 3. és 25. osztályba tartozó áru, továbbá a 18. osztályba tartozó áruk egy része („bőr és bőrutánzatok, ezen anyagokból készült olyan termékek, amelyek nem tartoznak más osztályokba; állatbőrök; utazótáskák és bőröndök”) vonatkozásában;
 - a felszólalást elutasította, ennél fogva engedélyezte a bejelentett védjegy lajstromozását a 18. osztályba tartozó „esernyők, napernyők és sétatálcák; ostorok, hámok, nyergek és lószerszámok”, valamint valamennyi, a 24. osztályba tartozó áru vonatkozásában.
- 9 A beavatkozó a bejelentett védjegy lajstromozásának részleges elutasítása, a felperes pedig a felszólalás részleges elutasítása okán a 40/94 rendelet 57–62. cikkeinek értelmében fellebbezést nyújtott be az OHIM előtt a felszólalási osztály határozata ellen.
- 10 Az OHIM negyedik fellebbezési tanácsa a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) fellebbezési tanácsainak eljárási szabályzatáról

szóló, 1996. február 5-i 216/96/EK bizottsági rendelet (HL L 28., 11. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 221. o.) 7. cikkének (1) bekezdése értelmében egyesített két fellebbezésben, 2002. október 3-i határozatával (R 700/2000-4. sz. és R 746/2000-4. sz. egyesített ügyek, a továbbiakban: a megtámadott határozat) 2002. november 7-én értesítette a felperest arról, hogy:

- a felszólalási osztály határozatának azon részét, amelyre vonatkozóan a felszólalásnak helyt adott, hatályon kívül helyezte, ebből következően a 18. osztályba tartozó „bőr és bőrutánzatok, ezen anyagokból készült olyan termékek, amelyek nem tartoznak más osztályokba; állatbőrök; utazótáskák és bőröndök” vonatkozásában a lajstromozás iránti kérelmet elutasította;

- a fellebbezéseket elutasította és helybenhagyta a felszólalási osztály határozatát a 3., 24. és 25. osztályba tartozó áruk, valamint a 18. osztályba tartozó „esernyők, napernyők és sétatálcák; ostorok, hámok, nyergek és lószerszámok” vonatkozásában.

A felek kérelmei

11 A felperes azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

- helyezze hatályon kívül a megtámadott határozat azon részét, amely részben helyt ad a beavatkozó kérelmének, utasítsa el a felperes kérelmét, és adjon helyt a közösségi védjegybejelentésnek a 18. és 24. osztályba tartozó áruk vonatkozásában;

- tagadja meg a bejelentett védjegy lajstromozását a kérelemben megjelölt, 18. és 24. osztályba tartozó valamennyi áru vonatkozásában;

— az OHIM-ot és a beavatkozót kötelezze a költségek viselésére.

12 Az OHIM és a beavatkozó azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

— utasítsa el a keresetet;

— a felperest kötelezze a költségek viselésére.

Indokolás

13 Kereseti kérelmei alátámasztására a felperes elsődleges jogalapként lényegében a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésére, másodlagos jogalapként ugyanazon rendelet 8. cikke (5) bekezdésének megsértésére hivatkozik.

A 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértéséből eredő elsődleges jogalapról

A felek érvei

14 A felperes úgy véli, hogy, ellentétben a fellebbezési tanács megtámadott határozatában foglaltakkal, jelen ügyben a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében fennáll az összetévesztés veszélye.

- 15 Először is szoros, azonossághoz közeli hasonlóság áll fenn az ütköző megjelölések között.
- 16 Másodsorban nyilvánvaló és igen szoros kapcsolat áll fenn a korábbi védjegyeket hordozó, a 3. és különösen a 25. osztályba tartozó áruk, valamint a védjegybejelentésben megjelölt, a 18. és 24. osztályba tartozó áruk között. A felperes hangsúlyozza, hogy ezen áruosztályok mindegyike a divat- és textilágazat körébe tartozik, és ruházati cikkekről, az előállításukhoz szükséges anyagokról, kiegészítőkről vagy kozmetikai termékekről van szó. Ezek elválaszthatatlanul kapcsolódnak a szépséghez, a testápoláshoz, a külső megjelenéshez és a személyes imázshoz. A szóban forgó árukat ugyanazon csatornákon keresztül forgalmazzák, így a fogyasztók elkerülhetetlenül azonos kereskedelmi eredetet tulajdonítanak nekik. 2000. április 20-i határozatában a felszólalási osztály egyébiránt elismerte, hogy kapcsolatot lehet felállítani, a 18. és a 25. osztály között bizonyos feltételek fennállása esetén, ideértve az EMIDIO TUCCI védjegy „jelentős megkülönböztető képességét”.
- 17 Harmadsorban a felperes emlékeztet arra, hogy a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja alkalmazásában az összetéveszthetőséget minden esetben átfogóan kell értékelni (a C-251/95. sz. SABEL-ügyben 1997. november 11-én hozott ítélet [EBHT 1997., I-6191. o.] 22. pontja), figyelembe véve egyaránt a korábbi védjegyek jelentős megkülönböztető képességét és a kölcsönös függőség elvét.
- 18 A fenti szempontok közül az elsőt illetően a felperes emlékeztet arra, hogy az összetéveszthetőség annál nagyobb mértékű, minél jelentősebb a korábbi védjegy megkülönböztető képessége, és azok a védjegyek, amelyek önmagukban vagy piaci ismertségüknél fogva erőteljes megkülönböztető képességgel rendelkeznek, kiterjedtebb oltalmat élveznek védjegyként, mint azok, amelyek gyengébb megkülönböztető képességgel rendelkeznek (a Bíróság C-342/97. sz., Lloyd Schuhfabrik Meyer- ügyben 1999. június 22-én hozott ítéletének [EBHT 1999., I-3819. o.] 20. pontja).

- 19 A fenti szempontok közül a másodikat illetően a felperes emlékeztet arra, hogy az összetéveszthetőség átfogó értékelése bizonyos kölcsönös függőséget tételez fel a figyelembe vett tényezők, különösen a védjegyek és a megjelölt áruk vagy szolgáltatások hasonlósága között. Így a megjelölt áruk vagy szolgáltatások kisebb mértékű hasonlóságát ellensúlyozhatja a védjegyek közötti hasonlóság magasabb foka, és fordítva (a Bíróság C-39/97. sz. Canon-ügyben 1998. szeptember 29-én hozott ítéletének [EBHT 1998., I-5507. o.] 17. pontja és a fenti 18. pontban hivatkozott Lloyd Schuhfabrik Meyer-ítélet 19. pontja).
- 20 Jelen ügyben a felperes arra hivatkozik, hogy figyelemmel egyrészt a korábbi védjegyek jelentős megkülönböztető képességére, másrészt az ütköző megjelölések kváziazonosságára, amely lehetővé teszi az áruk közötti hasonlóság csekélyebb fokának tekintetbe vételét is, ezen elvek alkalmazásának a bejelentett védjegy lajstromozásának megtagadásához kell vezetniük a 18. és 24. osztályba tartozó áruk vonatkozásában.
- 21 Sem az OHIM, sem a beavatkozó fél nem vitatja, hogy az ütköző megjelölések között nagy a hasonlóság.
- 22 A szóban forgó áruk közötti hasonlósággal kapcsolatban az OHIM a védjegybejelentésben megjelölt áruk között különbséget tesz egyrészt a 18. osztályba tartozó áruk „bőr és bőrutánzatok, állatbőrök; utazótáskák és bőröndök esernyők, napernyők és sétatálcák; ostorok, hámok, nyergék és lószerszámok” és a 24. osztályba tartozó áruk (a továbbiakban: az első csoport áruai), másrészt a 18. osztályba tartozó „bőr és bőrutánzatok, ezen anyagokból készült olyan termékek, amelyek nem tartoznak más osztályokba” között (a továbbiakban: a második csoport áruai).
- 23 Az első csoport áruival kapcsolatban az OHIM osztja a fellebbezési tanács álláspontját, miszerint általában ezen áruk és a 3. és 25. csoportba tartozó, a felperes korábbi védjegyeivel ellátott áruk nem hasonlók.

- 24 A második csoport áruival kapcsolatban az OHIM rámutat arra, hogy úgy tűnik, a fellebbezési tanács ezen áruk és a felperes egyik korábbi védjeggyével ellátott, 25. osztályba tartozó áruk közötti hasonlóság értékelése során csakis azok eltérő jellegét és rendeltetését vette tekintetbe, anélkül hogy véleményt nyilvánított volna egy közöttük esetlegesen fennálló kiegészítő jellegű kapcsolatról.
- 25 Márpedig a második csoport áruai bőr- és műbőr kiegészítőket, úgymint különféle táskákat és kezításkákat, pénztárcákat, levéltárcákat foglalnak magukban, amelyeket az OHIM véleménye szerint a vásárlóközönség a 25. osztályba tartozó ruházati cikkekkel és cipőkkel szoros kiegészítő jellegű kapcsolatban állóknak érzel. Így jól ismert, hogy különösen a női vásárlóközönség nagy figyelmet fordít egy táska vagy kezítás kiválasztására, és gondot fordít arra, hogy az illeszkedjék az adott ruházathoz és/vagy cipőhöz.
- 26 E vonatkozásban az OHIM a felszólalási osztály határozathozatali gyakorlatára hivatkozik, egészen pontosan két olyan határozatra, amelyben elismerte, hogy egyrészt „a kezításka”, másrészt a „bőr- és műbőr cikkek és a táskák” a „ruházati cikkek és cipők” vonatkozásában kiegészítő jellegűek, mivel ezen, 18. osztályba tartozó árukat a fogyasztók lényegében úgy érzékelik, mint a 25. osztályba tartozó ruházati cikkek és cipők kiegészítőit. Ezt a határozathozatali gyakorlatot vette át az OHIM elnöke által 2004. május 10-én jóváhagyott felszólalási eljárásról szóló iránymutató.
- 27 A fentiek fényében az OHIM kijelenti, hogy aláveti magát az Elsőfokú Bíróság ítéletének annak vonatkozásában, hogy fennáll-e kiegészítő jellegű kapcsolat a szóban forgó áruk között.

- 28 A beavatkozó álláspontja szerint jelen ügyben, a fentiekkel épp ellenkezőleg, a fellebbezési tanács által idézett általános szabályt kell alkalmazni, amely szerint egyrészt a 18. és 24. osztályba tartozó árukat, másrészt a 3. és 25. osztályba tartozó árukat jellegükből, rendeltetésükből, használatuk módjából, valamint értékesítési és forgalmazási módjukból adódóan általában nem kell hasonlóknak tekinteni.
- 29 Ez alól a szabály alól csak egyes különleges esetekben engedhető meg kivétel, például amikor egy textilgyártó vállalat bizonyos ismertségre tett szert textiláruival, és úgy dönt, hogy e sikert kihasználva tevékenységét ruházati cikkek gyártására is kiterjeszti. Egy ilyen esetben a fogyasztó e termékeket azok egyedüli előállítójával hozza kapcsolatba.
- 30 Ilyen kapcsolat jelen ügyben nem létezik, mivel a felperes sosem használta az EMIDIO TUCCI védjegyet a férfiruházati ágazaton kívül.
- 31 Az összetéveszthetőség átfogó értékelésével kapcsolatban, egyrésztől a korábbi védjegyek állítólagos jelentős megkülönböztető képessége vonatkozásában, az OHIM és a beavatkozó véleménye az, hogy a fellebbezési tanács jogosan ítélte úgy, hogy a felperes által benyújtott bizonyítékok nem elégségesek a korábbi védjegyek jelentős megkülönböztető képességének tekintetbe vételéhez.
- 32 Másrészt a kölcsönös függés elvének figyelembevételével kapcsolatban az OHIM úgy véli, a fenti 24–27. pontban a második csoport áruira vonatkozóan megfogalmazott fenntartások sérelme nélkül, hogy a fellebbezési tanács helyesen állapította meg a legcsekélyebb kapcsolat objektív hiányát a lajstromozás iránti kérelemben szereplő 18. és 24. osztályba tartozó, valamint a korábbi védjegyekkel ellátott 3. és különösen a 25. osztályba tartozó áruk között.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 33 A 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében a korábbi védjegy jogosultjának felszólalása alapján a megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha azt azon a területen, ahol a korábbi védjegy oltalom alatt áll, a fogyasztók összetéveszthetik a korábbi védjeggyel való azonossága vagy hasonlósága, valamint az érintett áruk, illetve szolgáltatások azonossága vagy hasonlósága miatt.
- 34 A 40/94 rendelet 8. cikke (2) bekezdése a) pontjának ii. alpontja pontosítja, hogy korábbi védjegynek minősül, a valamely tagállamban lajstromozott védjegyek esetén, minden olyan védjegy, amelynek bejelentési napja korábbi, mint a közösségi védjegybejelentés napja.
- 35 Jelen ügyben a felperes felszólalását négy nemzeti védjegyre alapozta, mégpedig a fenti 6. pontban meghatározott két spanyol védjegyre és két másik spanyol védjegyre, amelyeket Spanyolországban 1996. december 5-én a 2027132. számon lajstromoztak a 18. osztályba tartozó áruk vonatkozásában, illetve 1997. november 20-án a 2092894. számon lajstromozták a 24. osztályba tartozó áruk vonatkozásában. A tárgyaláson a felperes azt kérte, hogy jelen kereset céljából ugyanúgy vegyék tekintetbe az utóbbi két védjegyet is. E vonatkozásban, a felszólalási osztály gyakorlata szerint, meg kell állapítani, hogy az említett védjegyeket 1996. május 6-án és 1997. május 19-én nyújtották be, míg a közösségi védjegybejelentést 1996. április 1-jén. Tehát az előző pontban idézett rendelkezés értelmében, csak a fenti 6. pontban meghatározott két védjegy tekinthető korábbinak, és vehető ennél fogva tekintetbe a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja alkalmazásában. E két korábbi védjegy Spanyolországban került lajstromozásra, vagyis e rendelet alkalmazásában ez az érintett terület. A védjegyekkel ellátott áruk jellegéből következően az érintett vásárlóközönséget a végső fogyasztók alkotják.

- 36 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint összetéveszthetőséget okozhat az, ha a közönség azt hiheti, hogy a szóban forgó áruk vagy szolgáltatások ugyanattól a vállalkozástól, vagy adott esetben gazdaságilag egymással kapcsolatban álló vállalkozásoktól származnak.
- 37 Ugyancsak az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az összetéveszthetőséget átfogóan kell értékelni az alapján, hogy az érintett vásárlóközönség milyen képet alkot a megjelölésről és a szóban forgó árukról vagy szolgáltatásokról, és figyelembe kell venni valamennyi, a jelen ügyre jellemző tényezőt, különösen a megjelölések és a megjelölt áruk vagy szolgáltatások hasonlósága közötti kölcsönös függőséget (lásd az Elsőfokú Bíróság T-162/01. sz., Laboratorios RTB kontra OHIM — Giorgio Beverly Hills [GIORGIO BEVERLY HILLS] ügyben 2003. július 9-én hozott ítéletének [EBHT 2003., II-2821. o.] 31–33. pontját és a hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).
- 38 Jelen ügyben sem az OHIM, sem a beavatkozó nem vitatta a fellebbezési tanács értékelését, amely szerint az ütköző megjelölések a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében hasonlóak.
- 39 Azt kell tehát megvizsgálni, hogy a hasonlóság foka a szóban forgó áruk, vagyis egyrészt a korábbi védjegyekkel ellátott, 3. és 25. osztályba tartozó, valamint a bejelentett védjeggyel ellátott, 18. és 24. osztályba tartozó áruk között elégséges-e ahhoz, hogy a két védjegy között meg lehessen állapítani az összetéveszthetőséget.
- 40 Ebben az összefüggésben mindenekelőtt ki kell emelni, hogy, amint azt a közösségi védjegyről szóló 40/94/EK tanácsi rendelet végrehajtásáról szóló, 1995. december 13-i 2868/95/EK bizottsági rendelet (HL L 303., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 189. o.) 2. szabályának (4) bekezdése erre emlékeztet, az áruk és szolgáltatások osztályozása kizárólag ügyviteli célokat szolgál. Következésképpen, az egyes áruk nem tekinthetők egymáshoz nem hasonlóknak azon egyetlen okból kifolyólag, hogy, mint jelen esetben, ezen osztályozás különböző osztályba tartoznak.

- 41 Emlékeztetni kell továbbá arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az érintett áruk hasonlóságának értékelésénél figyelembe kell venni az áruk kapcsolatát jellemző összes releváns tényezőt, amely tényezők magukban foglalják különösen az áruk természetét, rendeltetését, használatát, valamint versengő vagy kiegészítő voltukat (a fenti pontban hivatkozott Canon-ítélet 23. pontja és az Elsőfokú Bíróság T-85/02. sz., Díaz kontra OHIM — Granjas Castelló [CASTILLO] ügyben 2003. november 4-én hozott ítéletének [EBHT 2003., II-4838. o.] 32. pontja).
- 42 Így jelen ügyben az a felperes által hivatkozott körülmény, mely szerint a szóban forgó valamennyi áru a szépséghez, a testápoláshoz, a külső megjelenéshez vagy a személyes imázshoz kapcsolódik, még ha ez megállapításra is kerül, nem elegendő ahhoz, hogy hasonlóknak lehessen őket tekintetni, ha csekély mértékben különböznek többek között a kapcsolatukat jellemző valamennyi vonatkozó tényező tekintetében.
- 43 Ebben a vonatkozásban az OHIM helyesen mutatott rá, hogy a 18. osztályba tartozó áruk természetükben és rendeltetésükben eltérnek a felperes korábbi védjegyeivel ellátott, 3. és 25. osztályba tartozó áruktól. A felperes nem vitatja komolyan ezen eltéréseket a 3. osztályba tartozó áruk vonatkozásában. Ami a 25. osztályba tartozó árukat illeti, ezek az emberi test részeinek elfedésére és beburkolására szolgálnak, míg a 18. osztályba tartozó áruk tárgyak szállítására, helyiségek dekorációjára, vagy nyersanyagként szolgálnak bőr- és műbőr termékeket előállítók számára. Általában különböző gyártók állítják elő, és különböző értékesítési csatornákon keresztül forgalmazzák őket. Az a tény, hogy olyan áruk, mint egyrészt a bőrrönd és az esernyő, másrészt a ruházat és a cipő, ugyanabban a kereskedelmi létesítményben, pl. nagyáruházakban vagy szupermarketekben kaphatók, e vonatkozásban nem különösképpen jelentős, mivel ezen értékesítési pontokon egymástól nagyban eltérő jellegű áruk találhatók, anélkül hogy a vásárlók automatikusan közös eredetet tulajdonítanak nekik. E termékek versenytársi viszonyban sem állnak egymással.
- 44 Ugyanilyen módon egyrészt a 24. osztályba tartozó textíliák és textilárúk, másrészt a 25. osztályba tartozó ruházati cikkek és cipők számos vonatkozásban különböznek

egymástól, úgymint természet, rendeltetés, eredet, értékesítési csatornák. Tehát a fellebbezési tanács helyesen mutatott rá a megtámadott határozat 31. pontjában, hogy csakis különleges esetekben, nevezetesen amikor egy textilgyártó saját védjegyének ismertségét kihasználva úgy dönt, tevékenységét ruházati cikkek gyártására is kiterjeszti, fordulhat elő, hogy ugyanazon védjegyet használják a végtermék (ruházati cikk) és a félkész termék vonatkozásában. A felperes által benyújtott iratokból nem derül ki, hogy jelen ügyben ez az eset állna fenn.

45 Azt a következtetést kell tehát levonnunk, hogy, miután távolról sem áll fenn közöttük „nyilvánvaló és igen szoros kapcsolat”, a 18. és 24. osztályba tartozó áruk általában nem mutatnak a 3. és 25. osztályba tartozó árukkal elégséges hasonlóságot ahhoz, hogy ez kereskedelmi eredetükre vonatkozóan összetéveszthetőséghez vezessen a referencia-vásárlóközönség tudatában, még a megjelölések hasonlósága esetén sem.

46 Ugyanakkor alaposabban meg kell vizsgálni az OHIM álláspontját, mely szerint a 18. osztályba tartozó, az ún. második csoport áruai között, mint amilyen a táskák, kézitáskák, pénztárca, levéltárca és egyéb hasonló kiegészítők, szoros kiegészítő jellegű kapcsolat áll fenn a 25. osztályba tartozó ruházati cikkekkel és cipőkkel, oly módon, hogy ezen árukat a fenti 19. pontban hivatkozott Canon-ítélet értelmében esetlegesen hasonlóknak lehetne tekinteni.

47 A meghatározás szerint, amelyet az OHIM a fenti 26. pontban hivatkozott, felszólalási eljárásról szóló iránymutató 2.6.1. pontjában ad, kiegészítő jellegű termékek azok, amelyek között szoros kapcsolat áll fenn abban az értelemben, hogy egyik elengedhetetlen vagy lényeges a másik használatához, miáltal a fogyasztók azt gondolhatják, hogy a két termék előállításának felelőssége ugyanazon vállalkozásé.

48 Jelen ügyben ugyanakkor az OHIM egyáltalában nem állapította meg a második csoportban szereplő, illetve a 25. osztályba tartozó áruk közötti kiegészítő jellegű

kapcsolat létét, és erre nem is hivatkozott. Úgy tűnik, az OHIM inkább esztétikai, tehát szubjektív, a fogyasztók szokásai vagy preferenciái által meghatározott, és így a gyártók marketingfogásai vagy akár az egyszerű divatjelenségek által alakítható, kiegészítő jelleget vett fontolóra. Ismét ki kell emelni, hogy az OHIM álláspontja szerint úgy tűnik, ez a kiegészítő jelleg nem éri el valós esztétikai „szükséglet” szintjét abban az értelemben, hogy a fogyasztók szokatlannak vagy sokkolónak tartanák, ha valaki olyan táskát visel, amely nem illik ruházatához vagy cipőjéhez.

- 49 Jelen ügyben az OHIM állítása megalapozottságának értékelését lehetővé tevő konkrét bizonyítékok nemcsak hogy nem képezik ellentmondásos vita tárgyát a fellebbezési tanács előtt, de az OHIM nem is nyújtott be ilyen bizonyítékokat jelen eljárásban.
- 50 Ezenfelül az OHIM azt állítja, „valószínű”, hogy a fogyasztók, és főképp a női fogyasztók a második csoport áruit, és különösen a kiegészítőkét a felsőruházat, sőt a cipő „kiegészítőinek” tekintik. Az OHIM szerint valóban „általános”, hogy a vásárlóközönség egy jelentős hányada ezen termékeket „kiegészítő jellegűeknek” tekinti, mivel szorosan kapcsolódnak a felsőruházathoz és a cipőhöz, és mivel „minden további nélkül” értékesíthetik őket maguk a gyártók vagy az egymással kapcsolatban álló gyártók.
- 51 Mindenekelőtt azt kell megállapítani, hogy ezen magyarázatokat bizonyos mértékig spekulatív vagy hipotetikus módon alkották meg, hiszen nem egyszerű kiinduló feltételeken alapulnak.
- 52 Többek között, úgy a felszólalási eljárásról szóló iránymutató, mint a felszólalási osztály OHIM által hivatkozott két határozata elismeri, hogy nem általános egyrészt a kiegészítőknek, másrészt a ruházati cikkeknek és cipőknek közvetlenül a gyártó vagy egymással kapcsolatban álló gyártók által történő forgalmazása.

- 53 Ilyen körülmények között az Elsőfokú Bíróság nem tartja szükségesnek, hogy csupán az OHIM által bővebben ki nem fejtett állítások fényében a termékek hasonlóságának a fellebbezési tanács által elvégzett értékelésével újból foglalkozzon.
- 54 A felperes hivatkozott továbbá a korábbi védjegy szokásosnál nagyobb megkülönböztető képességére, mint olyan elemre, amelyet az összetéveszthetőség átfogó értékelésénél tekintetbe kell venni (lásd a fenti 17., 18. és 20. pontot).
- 55 Ahogyan azt a felszólalási osztály helyesen megállapította (lásd a 2000. április 20-i határozatának III.B.4. pontját), a korábbi védjegy szokásosnál nagyobb, akár benne rejlő, akár piaci ismertségének köszönhető megkülönböztető képessége ténylegesen azon különleges körülmények egyike, amelyeknél elképzelhető, hogy a második csoportba tartozó és a 25. osztályba tartozó áruk esztétikai értelemben kiegészítő jellegűek, azon tényből kifolyólag, hogy az előbbi az utóbbi kiegészítője, amely az összetéveszthetőség vizsgálatánál meghatározó lehet.
- 56 Ugyanakkor a felperes egyrészt nem nyújtott be egyetlen olyan bizonyítékot vagy érvet sem, amely megerősíthetné azt a kijelentést, miszerint korábbi védjegyei önmagukban rejlő módon megkülönböztetésre alkalmasak. Ilyen körülmények között ezt a kijelentést el kell vetnünk.
- 57 Másrészt, még ha e védjegyek piacon való ismertségének köszönhető jelentős megkülönböztető képességet a felszólalási osztály figyelembe is vette, a fellebbezési tanács helyesen hagyta figyelmen kívül a felperes által benyújtott bizonyítékok fényében, ahogyan az majd a 67. és azt követő pontokban kerül bemutatásra.

- 58 A felperes nem hivatkozhat tehát korábbi védjegyeinek jelentős megkülönböztető képességére.
- 59 A fenti megállapításokból következik, hogy a fellebbezési tanács nem vétett jogi hibát, amikor megállapította, hogy a szóban forgó termékek közötti hasonlóság hiánya miatt az összetéveszthetőség jelen ügyben kizárható. Ennélfogva a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja megsértéséből eredő elsődleges jogalapot el kell utasítani.

A 40/94 rendelet 8. cikke (5) bekezdésének megsértéséből eredő másodlagos jogalapról

A felek érvei

- 60 Ha feltételezzük is, hogy a korábbi védjeggyel ellátott 3. és különösen a 25. osztályba tartozó, valamint a bejelentett védjeggyel ellátott, 18. és 24. osztályba tartozó áruk között nem áll fenn semmiféle kapcsolat, a felperes úgy véli, az OHIM-nak meg kellett volna tagadnia a védjegy lajstromozását a 40/94 rendelet 8. cikkének (5) bekezdése értelmében.
- 61 Jelen ügyben vitathatatlan, hogy a korábbi EMIDIO TUCCI védjegyek jó hírnévnek örvendenek az érintett tagállamban, mivel az érintett vásárlóközönség jelentős része ismeri őket, és jelentős megkülönböztető képességgel rendelkeznek, mégpedig a férfidivat-ágazatban, ahogyan azt egyébként maga a felszólalási osztály el is ismerte 2000. április 20-i határozatában.

- 62 A felperes e vonatkozásban az OHIM előtti eljárás folyamán benyújtott bizonyítékokra hivatkozik.
- 63 A felperes kijelenti továbbá, hogy újabb bizonyítékokat, dokumentumokat és tanúvallomásokat nyújt be, nevezetesen egy, a spanyol Szabadalmi és Védjegy-hivatalnak címzett, a Hivatal által a nemzetközi osztályozás különböző osztályaiban lajstromozott védjegyek fennállására vonatkozó, tájékoztatást kérő levelet, valamint újabb fényképeket, prospektusokat, írásbeli nyilatkozatokat, hirdetéseket, folyóiratokat és reklámkiadványokat.
- 64 A felperes szerint a bejelentett védjegy lajstromozása a 18. és 24. osztályba tartozó áruk vonatkozásában maga után vonja a különleges megkülönböztető képesség – amelyekkel korábbi védjegyei rendelkeznek – kihasználását.
- 65 Az OHIM és a beavatkozó úgy véli, hogy a fellebbezési tanács helyesen ítélte elégtelennek a felperes által felszólalása alátámasztása végett benyújtott bizonyítékokat úgy az EMIDIO TUCCI védjegyek jelentős megkülönböztető képességének az összetéveszthetőség értékelése céljából történő bizonyításához, mint a 40/94 rendelet 8. cikkének (5) bekezdése szerinti piacon való ismertség bizonyításához.
- 66 A kereset alátámasztása céljából a felperes által benyújtott újabb bizonyítékok vonatkozásában az OHIM úgy véli, hogy ezeket nem lehet első ízben az Elsőfokú Bíróság előtt benyújtani.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 67 Ahogyan az a Bíróság ítélkezési gyakorlatából következik, a védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 1988. december 21-i 89/104/EGK első tanácsi irányelv (HL 1989. L 40., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 92. o.) 5. cikkének (2) bekezdése vonatkozásában, amelynek normatív tartalma lényegében a 40/94 rendelet 8. cikke (5) bekezdésének felel meg, a jó hírnév feltétele az, hogy a korábbi védjegyet az azzal ellátott árukon vagy szolgáltatásokon keresztül az érintett vásárlóközönség jelentős része ismerje. E feltétel vizsgálata során tekintetbe kell venni az ügy minden releváns elemét, többek között a védjegy által birtokolt piaci részesedést, a védjegy használatának intenzitását, földrajzi kiterjedését és tartamát, valamint a vállalkozás által a védjegy reklámozása céljából megvalósított beruházások jelentőségét (a Bíróság C-375/97. sz., General Motors ügyben 1999. szeptember 14-én hozott ítéletének [EBHT 1999., I-5421. o.] 26. és 27. pontja).
- 68 Jelen ügyben a felszólalási osztály különbséget tett egy védjegy jó hírneve, valamint a piacon való ismertségének köszönhetően szokásosnál nagyobb megkülönböztető képessége között. Anélkül, hogy szükséges lenne dönteni arról, hogy ezt a megkülönböztetést fenn kell-e tartani, ki kell emelni, hogy a szokásosnál nagyobb, a védjegy piacon való ismertségének köszönhető megkülönböztető képesség megszerzése szükségképpen feltételezi, hogy e védjegyet legalább az érintett vásárlóközönség egy jelentős része ismeri.
- 69 Mivel egy védjegy csak akkor örvendhet jó hírnévnek, ha legalábbis ismert a piacon, az itt következő megfontolások úgy a felperes korábbi védjegyei vélt jó hírnevének a 40/94 rendelet 8. cikke (5) bekezdése értelmében történő értékelésére, mint ezen védjegyeknek vélt, piacon való ismertségüknek köszönhetően a szokásosnál nagyobb megkülönböztető képességének tekintetbe vételére vonatkoznak a rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja szerinti összetéveszhetőség értékelésének keretén belül (lásd a fenti 54. és azt követő pontokat).

70 Jelen ügy aktájából kiderül, hogy a felszólalási osztály, majd a fellebbezési tanács előtt a felperes a következő bizonyítékokat nyújtotta be úgy korábbi nemzeti védjegyeinek jó hírneve, mint ezek piacon való ismertségüknek köszönhetően a szokásosnál nagyobb megkülönböztető képessége megállapításához:

— Tizenhárom fénymásolat különböző spanyol napilapokban és magazinokban (*Tribuna*, *Tiempo*, *Epoca*, *El País* és *El Mundo*) 1998-ban megjelent, EMIDIO TUCCI ruházati cikkeket reklámozó hirdetésről;

— különféle médiumok (Grupo Zeta, *El País*, *Diario ABC*, RTVE, *El Mundo*, *Tribuna* és PCM) szerkesztőinek 1999-ben kelt hét levele, amelyek azt igazolják, hogy a kérdéses médiumokban az EMIDIO TUCCI védjegyet hordozó ruházati cikkeket hirdették „az elmúlt öt évben”, egészen pontosan 1994 és 1998 között;

— egy, számos reklám hanganyagát tartalmazó videokazetta, igazolással arról, hogy e anyagokat a televízióban (Tele Cinco) „1994 és 1999 között” sugározták.

71 A bizonyítékok vizsgálata során a fellebbezési tanács megállapította, hogy:

— A spanyol sajtóban 1998-ban megjelent hirdetések későbbiek a szóban forgó közösségi védjegy bejelentésénél (benyújtva: 1996. április 1.), tehát nem relevánsak annak értékelése szempontjából, hogy a korábbi nemzeti védjegy ez időpontig szerzett-e a piacon való ismertségének köszönhetően jelentős megkülönböztető képességet;

- a különféle médiumok igazgatói által kiállított igazolások nagy része olyan módon van megfogalmazva, hogy azokból nem állapítható meg, a korábbi védjegyeket reklámozták-e, és ha igen, milyen mértékben, a meghatározó, 1996. április 1-jei időpontot megelőzően; közülük csupán kettő, nevezetesen az *Epoca* és a *Tribuna* magazinok felelősei tüntetnek fel 1994 és 1995 közötti érdemleges időpontokat e védjegyek egyikének reklámozására;

- ugyanez az ellenvetés vonatkozik a videokazettára;

- a felperes nem nyújtott semmiféle tájékoztatást a védjeggyel ellátott termékek értékesítése során realizált forgalomra vagy a vonatkozó időszak folyamán promóciós célra fordított beruházásokra vonatkozóan.

72 Az ügy aktájának ismeretében e megállapításokat el kell fogadnunk.

73 Tehát az OHIM és a beavatkozó a fellebbezési tanács nyomán jogosan véli úgy, hogy a felperes korábbi védjegyeinek vélt, a piacon való ismertségének miatti jelentős megkülönböztető képességét, továbbá e védjegyek vélt jó hírnevét a felperes által a közigazgatási eljárás folyamán benyújtott bizonyítékok nem támasztják elégséges módon alá, mivel azok nem tartalmaznak elegendően részletezett vagy ellenőrizhető objektív elemet, amelyek lehetővé tennék az EMIDIO TUCCI védjegyek által lefedett spanyolországi piacrész, a védjegyek használatának intenzitása, földrajzi kiterjedése és időtartama, illetve a vállalat által az ezek promóciójára fordított beruházások jelentőségének értékelését (lásd értelemszerűen a Bíróság C-108/97. és a C-109/97. sz., Windsurfing Chiemsee ügyben 1999. május 4-én hozott ítélet [EBHT 1999., I-2779. o.] 51. pontját).

- 74 Az állandó ítélkezési gyakorlatnak megfelelően a felperes által a Bíróság előtti eljárásban először benyújtott bizonyítékokat (lásd a fenti 63. pontot) mint elfogadhatatlanokat el kell utasítani (az Elsőfokú Bíróság T-247/01. sz., eCopy kontra OHIM [ECOPY] ügyben 2002. december 12-én hozott ítéletének [EBHT 2002., II-5301. o.] 49. pontja; a T-128/01. sz., DaimlerChrysler kontra OHIM [Calandre] ügyben 2003. március 6-án hozott ítélet [EBHT 2003., II-701. o.] 18. pontja és a T-129/01. sz., Alejandro kontra OHIM — Anheuser-Busch [BUDMEN] ügyben 2003. július 3-án hozott ítélet [EBHT 2003., II-2251. o.] 67. pontja).
- 75 Hozzá kell tenni, hogy a felperes nem nyújtott be olyan bizonyítékot vagy érvet, amelyből megállapítható lenne, hogy a bejelentett védjegy használata tisztességtelenül kihasználja a korábbi védjegyek megkülönböztető képességét vagy jó hírnevét, vagyis a 40/94 rendelet 8. cikkének (5) bekezdése alkalmazási feltételei semmi esetre sem állnak fent együttesen.
- 76 Ilyen körülmények között a 40/94 rendelet 8. cikkének (5) bekezdése megsértéséből eredő másodlagos érv nem megalapozott, és mint ilyet el kell utasítani.
- 77 Ennélfogva, a keresetet teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

- 78 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a felperes pervesztes lett, az OHIM és a beavatkozó kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (második tanács)

a következőképpen határozott:

- 1) Az Elsőfokú Bíróság a keresetet elutasítja.**

- 2) Az Elsőfokú Bíróság a felperest kötelezi a költségek viselésére.**

Pirrung

Meij

Forwood

Kihirdetve Luxembourgban, a 2004. december 13-i nyilvános ülésen.

H. Jung

hivatalvezető

J. Pirrung

elnök